

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Apollonio. 214.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

scitè ac venustè comparatum, mendaciumque, tanquam verum callidè exhibens, denudaret. Nunc autem ab ipsis etiã rusticis ipsorum error deprehendi potest.

Apollonio 214.

Eleemosynam à probro & contumelia puram atque immunem esse oportet. Nã qui ei hæc adiungunt, fragranti vnguento cœnum admiscunt, atque accipientium animas percutiunt. Quæ enim cum probro porriguntur, etiam si maxima sint, accipientibus minimè iucunda sunt: tametsi alioqui necessitate constricti contumelias tacitè ferat. Cùm autem etiam perexigua sunt, atque cum contumelia præbentur, intolerandam quandam egentium animis tempestatem pariunt. Nam de iis qui non modò nihil largiuntur, sed etiam pauperes conuitiis & maledictis incessunt, ne mentionem quidem facere opus est. Omnem quippe feritatis & crudelitatis immanitatem excefferunt. Eos enim qui ad se, tanquam ad portum, appellunt, pessundant, dum nec ea, quorum penuria laborant, suppeditant, & præterea contumelias adiciunt. Quocirca pauperibus leniter & placidè respondere oportet, ac pro viribus præbere, atque eleemosynam, tanquã ingenuam quãdam & nobilem virginem, occultare, ac non omnibus eam propalare. Quòd si quis vnde supplicis hominis calamitati solatium afferat, non habeat, pacato ac leui animo ipsi respondeat. En enim: Melior est sermo quàm donum: & vtrumque apud virum gratiosum.

Euoipio Episcopo. 215.

Tu quidem, vulgi fortasse sententiam sequens, grauius eam peccasse dixisti, qui virgini vim attulit, quàm qui eam ad stuprum induxit. Ego verò ipsam rei naturam attendens, sic existimo (etsi enim nouum & insolens esse videbitur quod dicturus sum, tamen, quia verum est, id dicam) eum qui sermonis blanditiis eam illexit, flagi-

κακοψευδήν, καὶ ἐπιτρέχον τὸ ψεύδος ὡς ἀληθὲς παρεισώσαν. Σπυγμικῶσι. νυνὲ δὲ καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγροικοῖς ἢ πλάνη αὐτῶν εὐφώρατος γέγονεν.

Απολλωνίου. σιδ.

Τὴν ἐλεημοσύνην καὶ καθαρὴν ὑβρείως καὶ ὀνειδῶδες εἶναι. οἱ γὰρ σκάνη ταῦτα μὴ γινώσκοντες, εὐάδει μὴ ὡς διασπυγμικῶσι βόρβοροι, καὶ τὰς τῶν λαμβανόντων πλῆθεις ψυχὰς. τὰ γὰρ μετ' ὀνειδῶδες παρεχόμενα καὶ μέγιστα ἢ ἔχ' ἤδη ταῖς λαμβάνουσιν, καὶ ἀφ' αὐτῶν ἀνάσκει, σιγῇ τέρψασιν τὰς ὑβρείως ὄντας καὶ ἐλάττωται ἢ, καὶ μετ' ὑβρείως παρέχεται, ἀφορητὸν πᾶσι χειμῶνα ταῖς ψυχαῖς τῶν πενομένων πικρῶν. περὶ γὰρ τῶν μὴ τε παρεχόμενα, ἀλλὰ ἔλοιδροῦμένων ἔδδ' ἐμνήσθη καὶ. πᾶσιν γὰρ ὑπεβλήθησαν θρησκόδεσσι ἀρχιτέχνισιν. τοῖς γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ὡς πρὸς λιμνὰς, καταίροντας καταδύσασιν, μὴ τε τὴν ἀναγκάσαν πληροῦν τὴν χρεῖαν, ἀλλὰ καὶ ὑβρείως πρὸς τὴν καὶ ποιητοῦ ὡς ὡς σπυγμικῶσι τοῖς δεομένοις, καὶ καὶ δύνανται παρέχειν, κρύπτειν τε ἐλεημοσύνην, ὡς ὡς ἐλευθέρων πᾶσι καὶ εὐγενῶν καὶ σφόδρα παρθένων, καὶ μὴ πᾶσιν αὐτῶν σκυπομωύειν. εἰ δὲ μὴ ἔχει πᾶσι δι' ὧν ὡς μωβήσεται τὸν ἰκέτην, σπυγμικῶσι αὐτῶν εἰρηνικῶν ἐπιφάνειαν. ἰδοὺ γὰρ λόγος ὑπερδύμα ὁ γὰρ καὶ ἀμφοτέρω παρὰ αὐτοὺς κεχρημένω.

Εὐοπίου ἑπισκόπου. σιδ.

Αὐτὸς ἐδὲ τῆ τῶν πολλῶν διατολῆ ἴσως ἐπόμνος χαλεπώτερον ἔφησεν τὸν βιασάμενον παρθένοι τῆ πείσματος. ἐγὼ δ' αὐτῆ τῆ πράγματος πρὸς τὴν φύσιν, ἠγούμαι. εἰ γὰρ καὶ παρὰ δόξον εἶναι δοξοὶ τὸ λεληθόμην, ἀλλ' ὅμως ἀληθὲς ὄν λελέξεται, ὅτι ὁ πείσας τῆ βιασάμενος ἐναγέστερος τυγχάνει.